

DĚLNICKÉ LISTY

NOVINY DĚLNICKÉ STRANY, ZALOŽENY V ROCE 1872

ROČNÍK II. / ČÍSLO 1 / TENTO VÝTISK JE ZDARMA

KLADIVO NA POLITIKY

DĚLNICKÁ STRANA KANDIDUJE DO EVROPSKÉHO PARLAMENTU

Dělnická strana vstupuje do druhého roku své existence. Na tom by nebylo až tak nic zvláštního, kdyby právě tento druhý rok první dělnické strany v České republice nebyl rokem volebním. Na jaře nás čekají volby do Evropského parlamentu a na podzim hlasování do krajských sněmů. Tím nechci glorifikovat výše uvedené instituce (k tomu není ani důvod), nicméně by nám neměl uniknout důležitý fakt, že budeme mít příležitost ovlivnit jejich složení. To už není příležitost, to je naše povinnost.

Česká ekonomika prochází dlouhodobou hlubokou krizí, byť ještě ne takovou, abychom v ulicích viděli rozbouřené davy demonstrantů (zatím je to věc pouze odborářů, zatím). Tato krize nespočívá v televizních hádkách mezi poslanci ODS a ČSSD o poprsí ministryně Buzkové či o rozpočtovém deficitu. To je jen prodloužená ruka zábavy, show pro diváky, předehra k zábavě komerční. Myslí člověk tyto hádky nesleduje a když, tak pouze s lítostí nebo vztekem, protože tuto frašku platí ze svých daní.

Není pochyb o tom, že dnešní společnost je rozdělená. Nikoliv na stoupence levice a pravice, ale politiky a občany. Tam, kde by měl být největší soulad, protože od toho se odvíjí celá domácí i zahraniční politika státu, nacházíme naprostý rozpor mezi voliči a volenými, mezi národem a jeho politickou reprezentací.

Rádoby nezávislé agentury veřejného mínění můžou chrlit nekonečné žebříčky popularity politiků, skutečností však zůstává, že tyto pomyslné schody úspěšnosti nevedou nahoru, ale do špinavého sklepa. Ministři a poslanci soutěží mezi sebou v počtu nasbíraných hlasů, jejich původ je však stejně pochybný jako celá činnost tzv. tazatelů. Nic to nemůže změnit na faktu, že lidé politiky rádi nemají - a zaslouženě. Bohužel přestávají chodit k volbám.

Bylo by velmi pošetilé myslet si, že uvedený problém je věcí politiky, pouze a jediné politiky, striktně oddělené od našeho soukromého a pro-

fesního života. Jestliže je člověk součástí společnosti, a to jsme my všichni, je naší p o -

chom byli bezmocní. Možná si tu moc jenom neuvědomujeme a ti druzí toho obratně využívají. Dělník v montérkách v hospodě u piva má absolutně stejnou moc jako ministr Škromach v parlamentní kantýně. Kdyby bylo po vůli každého dělníka u piva, nebylo by ministra

nemůže, ani to pivo.

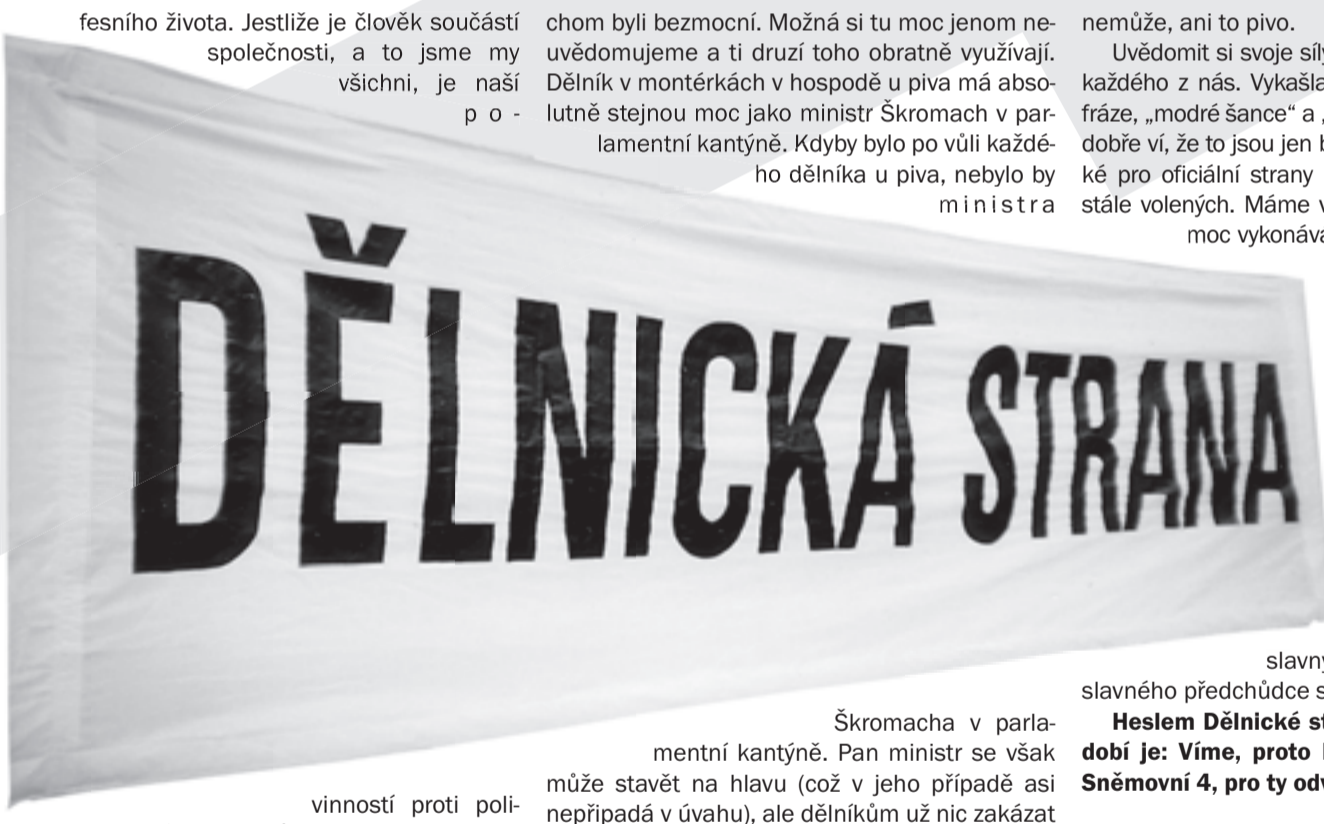
Uvědomit si svoje síly a použít je. To je úkolem každého z nás. Vykašlat se na ideologie, hloupé fráze, „modré šance“ a „rudé naděje“, každý z nás dobře ví, že to jsou jen bezobsažné věty, tak typické pro oficiální strany „vyvolených“, ale bohužel stále volených. Máme v moci všechno, jenom tu moc vykonává někdo jiný. A pokud ji vykonává špatně, proti našemu vědomí a svědomí, pošleme je rychle k čertu. Protože čím déle tam budou, tím hůře pro nás.

Slavný francouzský myslitel Rousseau, mimochodem duchovní otec velké revolvy, která začala pádem Bastily, ve svém Vyznání parafrázoval slavný výrok svého neméně

slavného předchůdce slovy: Citím, proto jsem.

Heslem Dělnické strany pro následující období je: Víme, proto bojujeme! Bastilou budí Šněmovní 4, pro ty odvážnější Štrasburk!

MARTIN ZBELA

vinností proti politickým nešvarům otevřeně vystupovat. A nejen vystupovat: radikálně je potlačovat!

Dělnická strana vznikla z revolvy několika jednotlivců a my se k tomu směle hlásíme. Ostatně, spokojenost nikdy žádnou sílu nezpłodila. Nežijeme ve vzdušných a hmotných zámcích na periférii města, naši členové jsou stejní jako čtenáři těchto novin: prostí a přece neobyčejní, skromní, ale nikoliv hlupáci. Máme svá přání, touhy, sny; to je přece lidské. Někdo může namítnout, že krást, podvádět a lhát je přece taky lidské. Ten „někdo“ by měl dokonce pravdu, ale v jednom bych s ním nesouhlasil: přiči se zdravému rozumu tohle tolerovat, protože to už lidskost omluvit nelze, to je ubohá zbabělost.

Mnoho lidí si ještě nostalgicky dělá naděje volbou komunistické strany. Není to projev zbabělosti? Bohužel v historii nic výjimečného. Příchod starých režimů, návrat starých časů, to je přece prvním a jediným přáním bezmocnosti, příznakem ztracených iluzí. Nemyslím si, že by-

Škromacha v parlamentní kantýně. Pan ministr se však může stavět na hlavu (což v jeho případě asi nepřipadá v úvahu), ale dělníkům už nic zakázat

BSE v Senátu

Je tomu sotva pár týdnů, co byl po silném tlaku veřejnosti zamítnut návrh sociálnědemokratického poslance Jiřího Václavka na zvýšení platů ústavních činitelů o 1400 Kč měsíčně, a již zde máme tento návrh v poněkud pozměněné podobě znovu. Tentokrát vyšel z dílny Senátu České republiky, konkrétně z hlavy senátora US-DEU Ondřeje Febera. Ten však na rozdíl od poslance Jiřího Václavka není žádný troškař a požaduje zvýšení platů o rovných 13 tisíc korun měsíčně.

Svůj návrh Feber zdůvodňuje snížením rozdílu oproti platům ve veřejné správě, které se zavedením 16 tarifních tříd od letošního roku zvýší. Ústavně-právní výbor Senátu již návrh schválil za pomoci jeho stranických kolegů a senátorů ODS.

Podle mínění většiny občanů naší země by se však měl plat poslanců a senátorů odvíjet od prestiže, které se těší či spíše netěší mezi veřejností a od skutečně odvedené práce. V tomto případě by ale plat mnohých z nich nedosáhl ani hranice životního minima, neboť například Senát měl mezi veřejností vždy minimální podporu a jeho oblíba po této aféře dozajista opět klesne. Také skutečně odvedená práce za nimi mnoho vidět není a spousta z nich se mnohokrát ani neobtěžuje dorazit na jednání.

Schválením tohoto nehorázného požadavku tak senátoři ukázali, že se v České republice vyskytuje daleko větší počet případů nakažení nemocí šílených krav než je oficiálně prezentováno, a že největší počet nakažených se pohybuje v budově Senátu České republiky. Nezbyvá nám tedy nic jiného, než celé stádo s nakaženými kusy zlikvidovat, což znamená rozpustit Senát.

PETR KOTÁB, člen Předsednictva DS

Vandas: Ve volbách do europarlamentu chceme uspět!

PRAHA (red) - Dělnická strana má za sebou první rok existence na české politické scéně. Jaký byl, co DS očekává v roce 2004 a jaké jsou její cíle, na to jsme se zeptali předsedy Dělnické strany Tomáše Vandase.

■ **Jak hodnotíte uplynulý rok z pohledu vnitrostranického i celospolečenského?**

Pokud se týká Dělnické strany, myslím si, že můžeme být vcelku spokojeni. Za rok své existence jsme dokázali vybudovat stranickou strukturu, máme za sebou dva sjezdy, mítinky s občany, v regionech pořádáme petiční akce zaměřené na místní problémy, vydáváme Dělnické listy. Samozřejmě to může být vždy lepší, například při prezentaci v médiích, ale v současnosti jsou zde jakékoliv opoziční názory naprosto neprůchodné. Není přeci v zájmu vládní garnitury, aby se o existenci naší strany lidé dozvěděli v širším měřítku.

Co se týká celkového vývoje naší společnosti, Špidlova vláda svými návrhy zákonů stále více dokazuje, že je naprosto neschopná řešit vzniklé problémy. Východisko z nich hledá v dalším odírání občanů a taháním peněz z jejich kapes. Jde o vládu chaotickou a nezodpovědnou. Nicméně neočekávám předčasné volby, neboť mnoho zákonodárců si velice dobře uvědomuje, že by svůj mandát již neobhájili.

■ **Vstoupili jsme do nového roku, jenž bude pro Českou republiku v její historii převratným, neboť se staneme členy Evropské unie. Jak vnímáte tuto skutečnost?**

Vysvědčení z Bruselu

BRUSEL (red) - Česká republika obdržela od Bruselu poslední „vysvědčení“ před vstupem do Evropské unie v květnu tohoto roku. Podle hodnotící zprávy jsme dostali tři trestné body a zlepšit bychom se měli v dodržování hygienických předpisů, v silniční dopravě a uznávání zahraničních vysokoškolských diplomů.

Známkování nakonec dopadlo dobře, oddechli si vládnoucí čeští politici, kteří se každoročně třesou před bruselským verdiktem jako malé děti. Mají vůbec hodnotící zprávy nějaký smysl? Zcela určitě ne! Již v minulých letech, kdy jsme byli často vystavováni nemilosrdné kritice a ujištění, že bez odstranění nedostatků se členy unie nestaneme, bylo zřejmé, že rozšíření EU je ryze politickou a nikoli ekonomickou záležitostí. To ostatně potvrzuje i analýza The Economist Intelligence Unit, která předpovídá, že

Před konáním referenda o přistoupení naší republiky do unie jsme zaujali odmítavé stanovisko, neboť jsme přesvědčeni, že za současných podmínek nebudeme mít z členství žádné výhody. A to se vztahuje jak na občany, tak na české firmy a podnikatele. Většinou se sice v tisku objevují optimistické prognózy, nicméně realita bude asi trochu jiná a mám obavu, že většina eurooptimistů rychle vystřízliví ze snu o evropském ráji.

Naše členství v EU bylo sice těsným hlasováním v referendu posvěceno, nicméně občané by měli mít možnost vyjádřit se i k navrhované evropské ústavě. Nejsem si totiž jist, zda by hlasovali pro jakýsi evropský superstát s jednou vládou a společným prezidentem.

■ **Jaké jsou cíle Dělnické strany v tomto volebním roce?**

Budeme se o přízeň voličů ucházet ve volbách do Evropského parlamentu a na podzim v krajských volbách. Co se týká voleb do EP, chceme uspět a jsem přesvědčen, že naši kandidáti budou

Chci především zdůraznit, že jsme oslovili mnoho organizací a nabídli jim možnost kandidatury pod hlavičkou DS. Chceme dát příležitost všem, kteří chtějí a mají chuť něco dělat. V tuto chvíli ještě není o lídru dělnické kandidátky rozhodnuto, neboť jednání ještě probíhají. Ale jsem si jist, že předsednictvo rozhodne správně a zváží všechny náležitosti.

■ **Jaký volební výsledek budete považovat za úspěch?**

Zcela jistě bych byl nadmíru spokojen, kdyby zástupci našich dělníků seděli v Evropském parlamentu. Na druhou stranu jsem si vědom toho, že naše pozice je ztížena několika faktory. Jsme stranou novou, lidé se o nás teprve dozvídají a evropské volby budou naší premiérou. Politika je běh na dlouhých tratích a je třeba mít vytrvalost a víru ve své síly. Neodvážím se proto výsledek tipovat, ale doufám, že budeme příjemně překvapeni. A uděláme pro to maximum!

schopni nabídnout voličům svůj pohled na Evropskou unii, který je ovlivněn silným národním cítěním a potřebami občanů České republiky.

Pokud máme mít své zástupce v Evropském parlamentu, musí to být lidé, kteří budou důsledně hájit a prosazovat naše zájmy se vztyčenou hlavou a jako rovný s rovným. Jestli tam ale budou vládní politici typu ministra zahraničí Svobody, bude s námi Brusel zacházet jako s hadrem. Doufám, že si voliči důležitost evropských voleb uvědomí a nezůstanou sedět doma, jak bývá bohužel častým zvykem.

■ **Kdo bude lídrem Dělnické strany v evropských volbách?**

Sběratelé funkcí

Mnoho z vás jistě vidělo americký thriller Sběratelé funkcí. Nyní se proslychá, že se Česká televize chystá natočit jeho volně pokračování pod názvem Sběratelé funkcí. Děj filmu by se měl odehrávat v prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky a do hlavních rolí budou obsazeni samotní poslanci.

Jenom posledních 26 z nich se totiž nepyšní nějakou funkcí. Ostatních 174 poslanců se honosí „váženým“ titulem předsedy nebo místopředsedy některého ze 79 výborů, podvýborů, komisí či delegací Poslanecké sněmovny, anebo jsou rovnou ministři. Za tyto funkce jim samozřejmě náleží tučné příplatky ve výši tisíců až desítek tisíc korun měsíčně. Založit si nový výbor či podvýbor je přitom velice snadné, a za ty prachy to určitě stojí. Sami poslanci ale přiznávají, že nejdě jenom o peníze, ale také o to mít na vizitce uvedeno nějakou funkci. Někteří jsou dokonce tak aktivní, že jich mají hned několik. Vždyť samotná volená funkce poslance již dnes není nic moc, a pokud se k tomu

přidají ještě funkce předsedy dvou výborů a tří podvýborů, dotyčnému jistě hned stoupne sebevědomí nejméně o sto procent.

K nejménějším výborům zcela určitě patří výbor pro sociální politiku a zdravotnictví. Usuzuji tak z toho, že má hned šest místopředsedů a pod ním „pracuje“ rovných osm podvýborů. Přitom k čemu slouží například podvýbor pro informatiku v sociální oblasti a zdravotnictví a pro racionální vedení zdravotnické dokumentace nevědí pravděpodobně ani jeho členové. To však nikomu nevádí. Důležité je mít co nejvíce popsanou vizitku, a přinést domů nějakou kačku navíc také není k zahoezení. Však on to daňový poplatník zaplatí. I já jsem se tedy odhodlal k založení jednoho výboru. Bude se jmenovat výbor pro vypráskání nenasytných poslanců a bude mít nekonečně mnoho podvýborů. Například podvýbor pro vypráskání holí, pro vypráskání tyčí, pro vypráskání řemenem... **PETR KOTÁB**

Do důchodu až po smrti

Vláda premiéra Vladimíra Špidly opět boduje. Tentokrát za pomoci ministerstva práce a sociálních věcí, které připravuje takovou reformu důchodového systému, která může prodloužit věkovou hranici pro odchod do důchodu na 73 let! V budoucnosti tak možná nebudou výjimkou situace, kdy se ulicemi našich měst a obcí povalí zástupy vetších starců či stařenek, kteří budou za podpory francouzských holí pospíchat do zaměstnání. Vzhledem k průměrnému věku, kterého se naši občané dožívají, je proto velice pravděpodobné, že se svého zaslouženého důchodu dočká opravdu málokdo. Muži, kteří se dožívají průměrně 71 let, se tak nemají šanci dočkat důchodu prakticky vůbec.

Pěkně si to ta „naše“ vláda „sociálních demagogů“ naplánovala. Ze zaměstnání rovnou do márnice. A peníze, které takto na nevyplacených důchodech ušetříme, můžeme použít třeba na další zvýšení platů chudáků poslanců a senátorů. Pokud se ušetří peněz dost, můžeme také schválit třetí komoru parlamentu. Takzvanou pojišťku senátu. Vždyť těch, kterým Velký Vladimír slíbil za svoji podporu výnosné korýtko je mnoho a nějak jim zavřít pusy musíme. Že normální

občan nemá co dát do huby nevádí. Důležité je zabezpečit všechny příslušníky rodné ČSSD. Je to tak, Vladimíre?

Doufáme, že se tento katastrofický scénář nenaplní, a že občané České republiky, naplnění spravedlivým hněvem, pošlou v příštích volbách současnou vládu tam kam patří. Na smetiště politických dějin. **MO DS KADAŇ**

Koupíme si starý šrot?

PRAHA (red) - České vládní představitelé již dlouho trápí ožehavá otázka. Několik let víme, že stará bojová letadla ruské výroby dosluhují a doposud za ně nemáme odpovídající náhradu. Celá situace už dospěla tak daleko, že v současnosti připomíná vzdušný prostor naší republiky děravý cedník, ve kterém musí ucpávat díry „sprátené“ armády, například německého wehrmachtu, pardon Bundeswehru.

Vláda se nyní, kdy se letectvo české armády nachá-

zí ve stavu klinické smrti, rozhodla tento neutěšený stav řešit a vypsalá výběrové řízení. Již před jeho začátkem se otevřeně hovořilo o tom, že největší šance mají Američané, kteří nabízejí i prostřednictvím jiných států opotřebované stíhačky F-16. Jejich naděje byly oprávněné i z toho důvodu, že česká vláda se snaží o neustálou loajalitu vůči Washingtonu.

Stalo se však něco, co málokdo očekával. Švédsko nabídlo 14 nových strojů britsko-švédského konsorcia Gripen za cenu opotřebovaných! A to vyrazilo vládním politikům dech. Jak se teď zachová a zároveň neztratit tvář před veřejností? Každému je totiž jasné, že upřednostnění starých stíhaček místo nových se rovná politické sebevraždě. Navíc odborná komise, která všechny došlé nabídky zvažovala, zcela jednoznačně doporučila vládě koupit gripeny. A jelikož Američané vycítili, že by přišli o výhodný obchod, začali, jak je jejich zvykem, vyhrožovat. Prostřednictvím velvyslance Stapletona vzkázali, že nákupem jiných letadel než F-16 by Česká republika měla problémy se začleněním do společných sil NATO. Zároveň požadují nové otevření soutěže, aby mohli svoji nabídku náležitě upravit.

Špidlův kabinet má v současnosti dvě možnosti. Buď se zachová jako vláda suverénního státu, tím pádem prohlásí výběrové řízení za ukončené a rozhodne o nákupu švédských letadel, čímž si proti sobě popudí Spojené státy. A nebo ustoupí americkému nátlaku a nakoupí opotřebované stíhačky F-16. Je to jistě těžká volba! Koupit starý šrot nebo nové stroje? Lze tedy vůbec v naší složité ekonomické situaci nad něčím váhat?

DS: Odbory musí přitvrdit!

PRAHA (red) - Českomoravská konfederace odborových svazů (ČMKOS) vzdala podle prohlášení svého šéfa Milana Štěcha boj proti vládní reformě veřejných financí a nepřipravuje žádné protestní akce.

Stalo se tak necelé tři týdny poté, kdy právě Štěch hřiměl k nespokojeným odborářům na společné demonstraci s Asociací samostatných odborů. Proč tak náhle obrat v postoji naší největší odborové centrály? Vždyť vláda prosadila v Poslanecké sněmovně všechny, pro konfederaci nepřijatelné návrhy, a to mělo být zároveň impulsem k daleko tvrdším nátlakům na Špidlův protilidový kabinet. Najednou, světe div se, skládá ČMKOS ruce v klín a hodlá nečinně přihlížet dalšímu ožebračování občanů. Proč? Z jakého důvodu? Navíc je téměř jisté, že drtivá většina odborářů se s takových pasivních rozhodnutím svých nadřízených neztotožní.

Problém bude především ve skutečnosti, že vedení konfederace je úzce spjato se sociální demokracií, a jmenovitě pan Štěch byl dokonce zvolen za ČSSD senátorem. Ve světle tohoto faktu pak vypadá vyhrožování mateřské straně masivními protesty jako obyčejné divadélko, které má vyvolat dojem „aktivního boje za obvyklé občany“. Dokud odbory nezačnou plnit svoji roli důsledně, budou pro vládní elitu vítaným „protivníkem“, který sice občas zaštká, ale nepokouše.

Likvidace českého zdravotnictví

Drastické zhoršení dostupnosti zdravotnické péče by občanům přineslo zrušení více než poloviny nemocnic, jak navrhuje „antisociálnědemokratická“ ministryně zdravotnictví Marie Součková. Po zrušení či omezení provozu většiny lékařských pohotovostí by tak byla nám všem zasazena další zdrcující rána.

Součková navrhuje zrušit 105 z 202 existujících nemocnic. Přitom již v současné době čekají mnozí občané na operace, které jim vrátí zdraví, i několik let života. O tom však zřejmě paní ministryně nemá ani ponětí a žije v blaženém domnění, že i toho nejposlednějšího občana hlídá početný štáb lékařů se supermoderním vybavením, tak jako ji a její vládní kolegy.

Jaká je ale skutečná situace ví každý z nás. V nemocnicích a ordinacích lékařů jsou běžně vyžadovány

úplatky, bez nichž se normální občan lékařského zákroku jenom tak nedočká. Mnohdy jsou tyto úplatky maskovány tzv. „dobrovolnými“ sponzorskými dary, za které se občan posunuje v pořadníku čekatelů na operaci na přední místa. Není tedy divu, že podle průzkumu agentury SC&C pro MF DNES se nemocnice pohybují na třetím místě žebříčku zkorumpovanosti, hned za Dopravní policií a Policií ČR.

Co však můžeme s daným stavem dělat? Nezbývá nic jiného než doufat v pevné zdraví a v příštích volbách dát svůj hlas straně, která nemá slovo „sociální“ pouze v názvu, ale má o potřeby občanů opravdový zájem. A ministryni zdravotnictví Marii Součkové poslat následující vzkaz: „Paní ministryně, odstupte!“

LUCIE HORNÍČKOVÁ

Těžká rána evropským federalistům

Konec loňského roku přinesl architektům evropského super státu velké zklamání. Prosincový summit Evropské unie měl vstoupit do dějin přijetím první společné ústavy. Státy unie měly tímto aktem dát najevo, že touží po hlubší integraci, nemají žádné velké rozpory a přejí si postupně přetvoření EU v jeden federální stát se společným prezidentem a vládou.

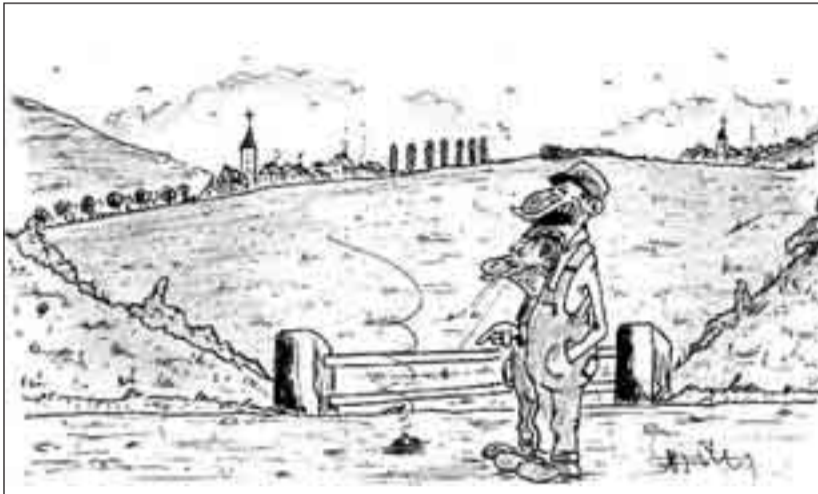
Opak se ale stal pravdou. Bruselský summit skončil naprostým fiaskem. Ústava přijata nebyla a italský premiér Silvio Berlusconi byl nucen oznámit, že jednání ztroskotala a nepodařilo se nalézt přijatelný kompromis. Za hlavního viníka tohoto stavu bylo poté označeno Polsko (rovněž tak Španělsko), které prý vůbec nepochopilo, jak to v Evropě chodí.

Jak to tedy vlastně v Evropě chodí? Mají mít noví členové unie stejná práva jako stávající, nebo mají být poslušni a vděční za to, že se dostali mezi „vyvolené“? Zatím to totiž vypadá, že se neměří všem stejným měřem a nováčkové vystupují v podřadné roli, kterou jim přisoudili bruselské byrokraty.

Polsko se stalo trnem v oku především pro svůj postoj, v němž dominují jeho národní zájmy. Pro nic jiného. To Česká republika, to je jiný kabrhák! Mluví se o nás jen pochvalně, premiér Špidla se typicky naivně usmívá a naše vyjednávací týmy a delegace většinou působí dojmem poslušných oslů, kteří jsou ochotni podpořit vše, jen aby skládli pochvalné mručení a podrbání za uchem. Jak jinak si lze vysvětlit náš po-

stoj, když se po krachu euroústavy vyrojily dohady o vytvoření jakési „dvojrychlostní“ Evropy, tedy o vzniku tvrdého jádra zemí, které budou spolu úzce spolupracovat. Každý si může lehce domyslet, že tato spolupráce by především spočívala ve společné federaci. Ti nepohodlní by zůstali mimo, aby nekazili celkový dojem. Premiér Špidla si okamžitě přispíšil s prohlášením, že Česká republika chce být mezi státy „tvrdého jádra“. Jinými slovy, že je pro federalizaci.

Má premiér pro takové tvrzení vůbec mandát? Nebylo by lepší počkat na výsledek referenda, zda občané touží po nějaké evropské ústavě a zda si tím pádem přejí evropskou federaci? Nejsm si zdaleka jist, že by vláda dostala na tuto otázku kladnou odpověď jako tomu bylo v případě referenda o členství v EU. Možná občané dají najevo

„Ptal ses mě, co budou mít obyčejný lidé ze vstupu do Evropské unie. Tak tady to leží před náma.“

svůj názor už při volbách do Evropského parlamentu. Jedno je z výsledku bruselského summitu patrné. Vytvoření jednotného evropského státu není zdaleka jednoduché a jisté, jak si jeho tvůrci představovali. Hrají o čas. Moc dobře vědí, že pokud se to nepodaří teď, s postupem času to bude ještě obtížnější, neboť odpor vůči Evropské unii se bude zvyšovat zejména v nových členských státech. To s sebou přinese i popularitu nechtěných „protievropských“ politických subjektů, které získají nezanedbatelný politický vliv. A to bude počátek konce jednoho snu, který se promění v černou mýru.

TOMÁŠ VANDAS

Stanoviska DS

Prezidentská renta

Poslanecká sněmovna přijala zákon, na jehož základě by měli bývalí prezidenti České republiky doživotně pobírat rentu ve výši sto tisíc korun. Polovinu této částky tvoří výdaje na provoz vlastní kanceláře a zaměstnance. Exprezidenti budou mít též nárok na služební auto s řidičem a ochranou.

Přijatý zákon sice poněkud ubral z původně zamýšlené státní velkorysosti, nicméně i v této podobě může na řadu občanů působit kontroverzně. Na jedné straně nám sice povinnost velí postarat se důstojným způsobem o bývalé hlavy státu, na straně druhé se dostáváme k otázce, kde vlastně leží hranice oné důstojnosti a zda by exprezidentům nestačil plat nižší. Za současné ekonomické situace totiž vypadá přijatá výše prezidentského důchodu jako zbytečný luxus. Navíc, bývalá hlava státu bývá vždy lákadlem pro nejrůznější sponzory a má možnost „přivydělat“ formou konferencí a seminářů. Hladem tedy rozhodně trpět nebude.

Uvidíme tedy, jakým způsobem se k přijatému zákonu postaví Senát a zda třeba nebude jeho podoba dodatečně změněna.

Klacky na Senát

Doplňovací volby do Senátu ve volebním obvodu na Strakonicku ukázaly, jaký mizivý zájem mají voliči o tuto horní komoru Parlamentu České republiky. Občané tím dali již poněkolkáté najevo, že Senát považují za zcela zbytečnou, neefektivní a drahou instituci, která slouží jen jako odkládiště nepotřebných politiků.

Dělnická strana proto považuje za nutné, aby byl Senát rozpuštěn změnou Ústavy ČR, neboť hrozí, že občané za nějaký čas ztratí trpělivost a rozpustí ho sami - za pomoci hoří a klacků.

Poselství ze severu

Švédští voliči odmítli v celonárodním referendu připojení své země k jednotné evropské měně. Plných 56 procent hlasujících se nechce vzdát své národní měny a nahradit ji eurem. Jednoznačné vítězství odpůrců eura neohrozila ani vražda ministryně zahraničí Lindhové, která patřila mezi fanatické zastánce jednotné evropské měny a její smrt mohla vyvolat soucit veřejnosti a převážít tak misky vah na stranu eurofilů. Naštěstí se tak nestalo.

Proč naštěstí? Protože švédské hlasování má bezpochyby velkou důležitost pro celou Evropu, tedy i pro Českou republiku. Je poselstvím, že i v pokračující globalizaci existují státy, jejichž občané si zachovávají chladnou hlavu a neposkakují nadšením nad nebezpečnými experimenty, mající za cíl vytvoření federalistického evropského státu. A takové poselství má v dnešní době doslova cenu zlata. Doufejme, že si z něj vezmeme ponaučení.

Havel utřel nos

Dělnická strana (DS) vítá, že se bývalý český prezident Václav Havel nestal laureátem letošního Nobelovy ceny za mír.

Již samotná nominace Václava Havla na toto prestižní ocenění musela u části české veřejnosti vyvolat rozporuplné reakce. Především u těch občanů, kteří si pamatují na Havlova válekychtivá prohlášení při bombardování Jugoslávie a před invazí do Iráku. Člověk, který svým působením v politice zdiskreditoval listopadové ideály, se změnil v nenávislivého válečného štváče a zcela po právu mu náležela přezdívka „krvavý humanista“.

Nositel Nobelovy ceny za mír by měl především prosazovat mírová řešení na úkor zbraní. Václav Havel činil pravý opak. Je proto dobře a správné, že Nobelovu cenu nezískal.

Černý pátek

Černým písmem se zapíše do novodobé historie naší země pátek 26. září 2003. Poslanecká sněmovna totiž schválila balíček zákonů, které posunou další část našich spoluobčanů na hranici chudoby. Vládní koalice tak začíná naplňovat svoji „reformu“, která má přinést do státní pokladny více peněz. Bohužel, opět z peněz té příjmově nejslabší části obyvatel.

Od 1. ledna 2004 tak můžeme očekávat zdražení benzínu a nafty, což bude mít za následek zdražení veškerého zboží, neboť se zvýší náklady na dopravu. Pro malé dopravní firmy to může být také konec podnikání. To kromě jiného znamená i zvýšení nezaměstnanosti.

Další finanční prostředky vytáhne z kapes občanů zdražení alkoholu, tabáku a cigaret. Půllitrová láhev alkoholu zdraží zhruba o osm korun a krabička cigaret o čtyři až o sedm korun.

Katastrofou se stane pro občany nemoc. Nemocenská má být první tři dny nemoci krácena o polovinu proti současnosti. Kromě toho se také zkrátí nemocenská za první dva týdny nemoci. Tímto opatřením prý chce vláda snížit zneužívání dávek předstíranou nemocí. Důsledky budou takové, že se většina občanů bude snažit nemocí „přecházet“, což se negativně projeví ve vyšším věku.

Navíc bylo rozhodnuto o tom, že budeme všichni odcházet do důchodu v 63 letech. Kdo se rozhodne odejít do předčasného důchodu musí počítat s tím, že jeho peníze bude trvale krácena.

Vláda tak zkouší co vydrží český občan vydrží. Neobstojí tvrzení, že tak činí podle požadavků Evropské unie, neboť ty již byly překročeny. Na opatření vlády je proto možná jen jediná odpověď. Generální stávka.

KAREL DUB

Odmítněme koncesionářské poplatky

Česká televize se dlouhodobě potýká s obrovskými ztrátami v hospodaření. Přes miliardové příjmy které má, skončilo jen za loňský rok propadem 413 milionů korun. Její ředitel Jiří Janeček proto rozhodl, že bude zrušena celá řada poplatků.

Od nového roku se tak budou muset televizní diváci rozloučit mimo jiné i s populární televizní soutěžní hrou O poklad Anežky české, kterou moderuje Marek Eben. Ochuzení zůstanou také příznivci sportovních a dokumentárních pořadů. Zrušené pořady chce poté Česká televize nahradit především pořady pro menšiny a o menšinách. To jistě ocení různí pseudoochránci lid-

ských práv. Česká televize tak začne vychovávat většinou českou populaci, jak se má správně chovat k menšinám, především k cikánům. Nakolik si tímto krokem získá diváky, to nechám na posouzení každého z vás. Jedno je však jisté již teď. Tvorbu těchto „hodnotných“ pořadů zaplatí ČT z peněz vybraných na koncesionářských poplatcích, to jest z peněz každého z nás.

Aby byl rozpočet České televize vyrovnaný a na tvorbu „menšinových“ pořadů byl dostatek peněz, hodlá koncesionářské poplatky opět zvýšit. O tom bude již zanedlouho jednat Poslanecká sněmovna. A že by zvýšení neprošlo, tomu jistě nevěří nikdo. Za peníze, které od nás taktó Česká televize každý

měsíc vyinkasuje, by však přeci jen měla vytvořit něco hodnotnějšího, než jenom pořady o rodině Červeňákových, kterou údajně šikanuje město Ústí nad Labem a český stát, čemuž již nevěří ani malé děti.

Televizní diváci by se proto měli důrazně ozvat a požadovat po České televizi opravdu kvalitní pořady. Vzdýt peněz dostává dost a dost! Chtělo by to samozřejmě malinko se uskrovnit a vyházet desítky nadbytečných manažerů ze statistických platů. Do toho se však nikomu nechce. A teplé místočko s vysokým platem a minimálními povinnostmi také nikdo sám dobrovolně neopouští. To raději občane plať víc a víc. Televizní divákům tak zbývá proti nenasytnosti a nesmyslnosti rozhodnutí České televize jen jediná obrana. Odmítnout placení koncesionářských poplatků do doby, než Česká televize začne s vybranými finančními prostředky opravdu hospodárně a smysluplně nakládat.

PETR KOTÁB

DS – perspektivní politický tým

Je to již rok, co zahájila svoji činnost Dělnická strana (DS) a mám-li se ohlídnout, musím říci, že se nám zatím práce daří. Hlavně se nám daří plnit základní cíl strany – být na straně zaměstnanců, kteří mnohdy nemají žádné zastání. Sociální situace se v naší zemi v uplynulém roce zhoršila a náprava není v dohledu. Socialistická vláda chystá reformu sociálního systému, za kterou by se nemusela stydět ani ortodoxně pravicová vláda v čele s Klausem.

Vláda bude okleštovat sociální výdaje ze státního rozpočtu aniž by zajistila jeho naplnění a vyvedla zemi z prohlubující se deficitní spirály. Zaměstnanci jsou pod velkou hrozbou – hrozbou nezaměstnanosti, která se již dotkla deseti procentní hranice. I v příštím roce hlásí velké podniky propouštění (např. České dráhy chtějí propustit 6000 lidí), a tak je více než pravděpodobné, že se číslo bude stále zvyšovat. Nezapomínejme ani na fakt, že v průběhu roku 2004 se staneme členy EU a to bude mít vliv na českou ekonomiku, protože mnohé české firmy nevydrží vpád zahraničních společností, které rychle obsadí podstatnou část našeho ekonomického prostoru.

Mnoho lidí se na nás obracelo s projevy sympatií, hovořili o nutnosti existence takové strany na politickém spektru, protože neví, jaká strana by jim mohla

konkrétně pomoci. Všichni víme, jak se komunisté samozvaně pasovali na zastánce všech dělníků – zaměstnanců, ale v praxi vidíme jen prázdná slova a skrytou spolupráci s ODS. A ostatní strany? Škoda slov, protože občané vidí, jak je zklamala ČSSD, která svůj poslední volební program založila na ochraně všech řadových občanů a výsledek poznáváme všichni.

Občané nás také seznamovali se situací u mnohých zaměstnavatelů, která není hodna člověka 21. století. Tito lidé nemají mnoho možností jak se domoci práva, když jim při každé jejich stížnosti, byť oprávněné, hrozí výpověď, protože důvod se vždy najde. Vyslechli jsme si mnoho výtek na odbory, že nepracují, že jim jede jen o prospěch jejich bossů a že odborové demonstrace byly neúspěšné.

V tomto případě je pravda někde uprostřed. Jako v životě. Nic není černé nebo bílé. Nedá se říci, že by odbory nepracovaly a osud zaměstnanců jim byl lhostejný. Při své práci se činovníci DS setkávali s odborovými předáky na různých úrovních a při rozhovorech se našlo dost styčných ploch k možné spolupráci. Ano, máme odborové bosse senátory, ale je zde velké množství odborářských funkcionářů, od předsedů závodních výborů až po šéfy resortních odborových svazů, jimž opravdu záleží na pracovních podmínkách, ve

kteřích pracují čeští zaměstnanci.

Občané této země by si měli uvědomit, že bez jejich aktivní účasti se věci nepohnou kupředu a problémy se nevyřeší. DS má ve svém programu vysoké cíle, ke kterým vede dlouhá a namáhavá cesta. Ke zdolání této cesty potřebujeme pomoc a účast všech, kterých se dotýká současná hospodářská situace. Sami nic nezmůžeme, ale je více než potěšitelné, že naše řady členů a aktivních, podtrhují slůvkem aktivních, příznivců rozšiřují občane všech sociálních a věkových skupin. Přicházejí k nám, aby pomohli zlepšit situaci druhým. Někdo z nás nezakládal tuto stranu pro sebe, pro svojí seberealizaci, ale chtěli jsme vytvořit určitý prostor pro spoluobčany, sdělit jim, že jediné konkrétní práci a konkrétním činem se něco změní.

Postupně budovaná stranická struktura nás naplňuje oprávněnou nadějí, že přes všeobecnou letargii k věcem veřejným se nám daří získávat další spolupracovníky. A právě to je ten důvod, proč hledím do roku 2004 s optimismem, protože s lidmi jaké máme se nemusíme bát žádných střetů a volebních zkoušek. Proto rozšiřte naše řady a staňte se členy odvážného a perspektivního politického týmu!

JIŘÍ ŠTĚPÁNEK
místopředseda DS

Problémy s Lidlem

V České republice začal v posledních měsících řádit dřevorubecký fantóm. Pokaždé zaútočí v nočních hodinách a poté záhadně zmizí. Celkem mu již padlo za oběť 102 vzrostlých stromů na různých místech naší země.

Jedno však měly poražené stromy společné. Všechny stály před supermarketem nadnárodní společnosti Lidl. Stalo se tak již v Chomutově, Českých Budějovicích, Mariánských Lázních, Sokolově a dalších městech. Vedení společnosti Lidl se odmítá k záležitosti vyjadřovat s odůvodněním, že její strategií je s nikým se o ničem nebavit. Podle policie zůstává tajuplný fantóm zatím neznámý, přestože vše jednoznačně ukazuje na to, že si nelegálně kácení stromů objednala sama společnost Lidl. Pokud by se prokázalo, že za divokým nočním dřevorubeckým řádním stojí

opravdu člověk z vedení firmy Lidl, hrozí jí však nanejvýš půlmilionová pokuta. Směsný trest pro někoho, kdo rozhazuje milióny plnými hrstmi.

Aféra se „stromovrahy“ však není jedinou, která působení společnosti Lidl v České republice provází. V nedávných dnech například Státní zemědělská a potravinářská inspekce nařídila Lidlu stáhnout z prodeje kakao, které obsahovalo pouhých třicet procent kakaového prášku a zbytek tvořily různé nepřipustné náhražky. Podle zákazníků, kteří si výrobek zakoupili, vypadal jeho obsah jako obarvená mouka. Za toota nyní hrozí společnosti Lidl až třímilionová pokuta.

Další z problémů kolem supermarketů společnosti Lidl je jeho samotný provoz. Společnost zásobuje su-

permarkety v nočních hodinách, což samozřejmě budí ze spánku obyvatele okolních domů. Další hluk působí také stroj na drcení odpadků, který zaměstnanci supermarketů ve večerních a nočních hodinách používají. Přestože zodpovědní zástupci Lidlu několikrát slibovali nápravu, nikdy své sliby nesplnili. Tak se stalo například v Kadani.

Také lidé hledající zaměstnání ve zmiňovaném supermarketu to nemají jednoduché. I kdyby se zájemce o práci na hlavu stavěl, jeho budoucí plat mu nikdo nesdělí. Přitom finanční odměna, kterou bude za svou práci dostávat, je to základní co každého pracovníka bude zajímat.

Jak je vidět, s dodržováním zákonů a dobrých mravů si společnost Lidl příliš hlavu neláme. Je tedy pro každého z nás otázkou, zda má v takovém obchodě nakupovat. Myslím ale, že za chování, které v naší republice firma Lidl předvádí, si přízeň zákazníků rozhodně nezaslouží!

KAREL DUB

Děláte to dobře!

Vaše noviny se mi poprvé dostaly do ruky na odborářské akci v Praze a musím říci, že jsem byla velice mile překvapena. Do té doby jsem neměla o existenci Dělnické strany ani ponětí. Okamžitě po přečtení jsem Dělnické listy půjčila svým známým a rovněž jejich reakce byla podobná. Je dobře, že upozorňujete na všechny ty zlořády, co se dnes ve společnosti dějí. Vždyť my, obyčejní lidé, nemáme dnes žádné zastání a nikoho nezajímáme. Vlastně ano, ale jen když odevzdáme ve volbách svůj hlas. Potom se už každý politik k nám otočí zády, a říká si asi abychom si trhli nohou.

Názory čtenářů

V dnešním parlamentu mají jenom starost o to, jak si udržet svoje koryta a požitky. A zdravotnictví, školství, důchody? Ono to asi nějak dopadne. Jsem už ve věku, kdy se začínají ozývat zdravotní problémy. Celý život jsem si platila poctivě zdravotní pojistku a nyní si musím léky platit! Je to snad spravedlivé?

Jsem ráda, že Dělnická strana vznikla a že tam jsou lidé nezkorumpovaní a nezaslepení mocí. Rozhodně budu uvažovat o tom, že vás v dalších volbách podpořím. A určitě nebudu sama. Přeji vám hodně pevných nervů ve vaší práci.

H. KOLÁŘOVÁ, Č. Budějovice

Spolupracujte s odboráři

Po přečtení Dělnických listů č. 2 nemohu říci nic jiného než to, že po třinácti letech konečně vznikla na českém politickém spektru strana, která si klade za cíl být zastáncem občanů – zaměstnanců. Ostatní strany si hrají na pravici a levice, ale skutečný zájem o voliče je jen před volbami.

Sociální situace v naší republice je taková, že nezaměstnanost, nízké platy a zvláště některých zaměstnavatelů postihuje všechny občany bez výjimky. Ihodnost jestli fandí pravici či levice. Proto je potřeba strana, která ve spolupráci se „zdravými silami“ v odborech vytvoří reálnou politickou sílu.

Jsem z Plzně, kde nezaměstnanost dosahuje 7 % a mnozí zaměstnavatelé toho náležitě využívají, a když se někdo z jejich podřízených ozve, tak je mu sděleno, že může klidně jít. Neexistuje možnost stížnosti, odvolání. V mnoha podnicích neexistuje odborová organizace a jít na sekretariát nějaké politické strany? K smíchu.

Články ve vašich novinách přesně vyjadřují to, co si myslí mnozí občané. Nebojíte se nazývat skutečnost jasnými jmény, protože proč stále zastírat fakt, že se zaměstnanci stávají mnohde rukojmími podnikatelů, kteří sice mají tržby, zisk, ale svým zaměstnancům, těm, kdo onen zisk vytváří, platí mzdu sotva dostačující na základní platby a potřeby. V této zemi se díky vytvořenému systému utváří úzká vrstva bohatých, bez existence silného středního stavu, který je všech západních ekonomik tahounem celého hospodářství.

Je jen škoda, že se o cílech Dělnické strany nedoví širší veřejnost z tisku a televize. Zde působí totální informační blokáda. Proto se o šíření informací musíme pokusit my sami. Zaslali jste mi 15 ks Dělnických listů, které jsem rozdala mezi své známé a některé články jsem si okopíroval a rozdávám je vybraným osobám samostatně, s uvedením internetové adresy strany.

Pevně věřím, že v nadcházejícím roce dá o sobě Dělnická strana razantně vědět, ale o to se musíme přičinit hlavně my, sympatizanti a členové.

KAREL DOHNAL, Plzeň

Jak vycházíme

Vážení čtenáři, vzhledem k tomu, že Dělnická strana je po finanční stránce odkázána pouze sama na sebe, nemá zatím dostatek prostředků na to, aby její noviny vycházely častěji, jak bychom si všichni přáli. Dlouhodobým cílem Dělnických listů je stát se měsíčníkem či nejlépe týdeníkem, který bude k dispozici na prodejních pultech. I když máme dostatek šikovných redaktorů a dopisovatelů, kteří by se tohoto úkolu rádi zhostili, naše finanční situace zatím nedovoluje častější periodicitu Dělnických listů, než je ta oficiální – čtvrtletní.

Samozřejmě všem zájemcům je možné zaslat nové číslo Listů poštou. Další vydání Dělnických listů je plánováno na 1. duben 2004, ale pokud se v následující době podaří shromáždit větší finanční obnos, a my jsme za každý sponzorský dar hluboce vděční, bude možné vydat noviny dříve (volební konto DS je uvedeno na str. 4).

Veškeré aktuální informace, stanoviska a harmonogram mítinků, včetně uvedení dalšího termínu vydání Listů, naleznete na internetové adrese: www.delnickastrana.cz. REDAKCE

Americké dělnické hnutí

Historie dělnického hnutí v USA je stejně zvláštní a specifická, jako je celá tato země. Zvláštní je především skutečnost, že zde na rozdíl od ostatních států nikdy nevznikla skutečná dělnická strana většího významu. Přesto byly dějiny amerického dělnického hnutí těmi nejnásilnějšími dějiny dělnických hnutí ze všech velkých západoevropských zemí.

Prvním protestním vystoupením námezdních sil na americkém území byla roku 1676 společná vzpoura bělošských dělníků a černých otroků v kolonii Virginia. Tehdy sice ještě neexistovaly Spojené státy ale řada britských kolonií, a tato vzpoura rozdělila námezdní síly na dvě skupiny – bělošské dělníky a černé otroky. Právě toto rozdělení se začalo používat po rozdrčení vzpoury, aby došlo k rozštěpení, pro případ dalšího vystoupení námezdních pracujících. Plantážnická třída se snažila v bělošských dělnících vzbudit pocit, že jsou nadřazenější nad otroky, a tak vznikla ideologie, která v podstatě přetrvává dodnes a podle níž se mnozí bělošští dělníci považují nejprve za bělochy a až teprve poté za dělníky – zaměstnance. A to je jeden z důvodů, proč v Americe nikdy nevznikla skutečná dělnická strana.

Jistého politického vyjádření dosáhli dělníci – zaměstnanci v rámci Demokratické strany ve 20. a 30. letech 19. století. Tato strana sice nikdy nebyla antikapitalistickou stranou, ale přesto vždy měla důležitou základnu podpory v dělnické třídě. Demokraté vládli americkému politickému systému od roku 1828 do vypuknutí občanské války roku 1860. Okolo roku 1848, kdy v Evropě začínají první dělnická vystoupení, je Amerika pohlcena diskusí v otázce otroctví. A právě tyto diskuse měly za následek rozkol Demokratické strany. Právě vítězství Severu položilo základy ke skutečnému americkému státu, protože do této doby mžeme hovořit o dvou zemích – „kapitalistickém“ Severu a „otrokařském“ Jihu.

V 50. letech 19. století dochází k pozvolnému sebeuvědomování dělníků. I když byla nouze o kvalifikované zaměstnance a mzdy se postupně zvyšovaly, docházelo k úrazům a celkově se zhoršovaly pracovní podmínky. Právě nesnesitelnost poměrů způsobila první divoké a nárazové stávky, které byly zaměstnavateli potlačovány s nebyvalou brutalitou a s pomocí najatých stávkokazů a bezpečnostních služeb. Kupříkladu při celostátní železniční stávce roku 1877 bylo zabito přes sto osob a zničen majetek za miliony dolarů.

Přes tyto masakry se prvním americkým odborovým centrálním – Národním dělnickému svazu a Rytířům práce – podařilo přesvědčit vládu některých amerických států a Kongres USA, aby státní a federální zaměstnanci pracovali jen osm hodin. Za tímto požadavkem stály pochopitelně i svazy kvalifikovaných dělníků, které se o devět let později přetvořily na Americkou federaci práce. Jenže osmihodinová pracovní doba se moc nedodržovala a soukromí zaměstnavatelé toto usnesení přirozeně ignorovali. V říjnu 1884 se Odborová federace Spojených států a Kanady na sjezdu v Chicagu rozhodla, aby se od května 1886 pracovalo jen osm hodin denně a aby se všechny odbory snažily o uvedení tohoto usnesení do života.

Prvním máji 1886 předcházelo policejní pronásledování dělnických aktivistů v chicagské továrně Mac Cormika za pomoci Pinkertonovy bezpečnostní agentury. Byla upřena pozornost na Hnutí za osmihodinovou pracovní dobu, které vzniklo roku 1885. Proto byla na 1. květen 1886 vyhlášena stávka k prosazení tohoto požadavku. Stávka zasáhla mnoho amerických měst a podle odhadů zastavilo práci na 350 tisíc zaměstnanců. Jen v samot-

ném Chicagu stávkovalo 25 tisíc pracovníků a do 4. května se počet stávkujících ve městě téměř zdvojnásobil.

Dne 3. května napadla policie střelbou stávkující před Mac Cormikovou továrnou a na dlažbě zůstalo ležet šest mrtvých dělníků. Na druhý den byla svolána demonstrace na Heymarket (Senný trh) na protest proti střelbě do dělníků. Když se začalo shromáždění rozcházet, dorazil policejní oddíl a vyzval k ukončení mítinku – a tu hodil neznámý pachatel mezi policisty bombu a ti zahájili palbu. Výsledek? Sedm mrtvých policistů, 4 dělníci a 62 zraněných.

Státní úřady nařídily vyšetřování a před soud byli postaveni organizátoři mítinku ze 4. května. O spravedlivém procesu nemůže být ani řeč, protože státní návladní při procesu prohlásil: „Dělníky je nutno zahnat do jejich děr jako krysy.“ Před soudem vystupovali podplacení svědci a mnozí z obžalovaných se shromáždění ani nezúčastnili. Dne 11. listopadu 1887 byli popraveni čtyři dělníci předáci (jeden z odsouzených si vzal před popravou život). Dodnes vysvětává domněnka, že bomba vhozená do policistů byla provokace na zločení stávky a masových protestů dělníků. Právě na vzpomínku těchto popravených se od roku 1890 slaví 1. květen jako Svátek práce. Od roku 1891 se slaví tento den i v českých zemích.

Přelom 19. a 20. století zastihuje Spojené státy v období průmyslového vzestupu, který s sebou nese i větší organizaci dělnického hnutí. Odborové centrály byly hnutími radikálnější, ale nikdy nevystupovaly antikapitalisticky, nepodléhaly marxistickým vlivům a ohlas ruské revoluce 1917 je zasáhl jen okrajově. V USA sice působila komunistická strana, ale ta nikdy nezískala širší podporu veřejnosti, byť moskevští mecenáši nešetřili prostředky. V řadách amerických komunistů se spíše objevují anarchisté a popletení levicoví intelektuálové, než skuteční politici, jimž jde o zlepšení pracovních podmínek lidí.

V době celosvětové hospodářské krize se masovým protestům sociální nespokojenosti zabránilo díky vládnímu plánu Nový údel, který dal systémem veřejných prací živobytí těm nejpotřebnějším.

Nedá se říci, že by se protesty dělníků – zaměstnanců konaly jen v době před sto lety, ale i za posledních dvacet let se USA otřásaly pod mohutnými výbuchy protestů a demonstrací. V roce 1981 stávkovali letoví dispečeři a protože byli státními zaměstnanci, nechal je tehdejší prezident Reagan jednoduše nahradit vojenským personálem. Bylo zajímavé sledovat, jak americká média nadšeně mluví o polských odborech Solidarita, aby na druhou stranu američtí diváci sledovali, jak jsou letoví dispečeři odváděni v poutech ze svých pracovišť.

Roku 1983 proběhla neúspěšná stávka řidičů firmy Greyhound a o rok později stávkovali dělníci z měděných dolů v Arizoně. Na potlačení této stávky byla nasazena kromě policie i Národní garda. O tři roky později vypukla osmnáctiměsíční stávka dělníků z konzerváren masa v Minnesotě.

Jedna z mála stávek, jenž něčeho dosáhla, bylo vystoupení horníků (1989) z východu USA, kdy na vrcholu stávky proti sobě stálo pět tisíc horníků a dva tisíce členů policejních jednotek.

Z uvedených faktů je vidět, že i v tak ekonomicky vyspělé zemi jako jsou Spojené státy je nutné ze strany zaměstnanců vyvíjet tlak na zaměstnavatele, aby se zlepšily jejich pracovní podmínky. Jak v roce 1886 tak i dnes je nutné aktivně vystupovat na obranu svých nezpochybnitelných práv. Jenže stejně v USA i v České republice platí, že jedině odvahou a jednotou lze dosáhnout zlepšení poměrů v politice a sociální oblasti.

ZPRACOVALA REDAKCE

PŘIHLÁŠKA DO DĚLNICKÉ STRANY

Příjmení:

Jméno:

Datum narození: Rodné číslo:

Adresa bydliště (včetně PSČ):

Telefon (e-mail):

Povolání (příp. škola):

„Přihlašuji se za člena Dělnické strany.“

Slibuji, že budu dbát o dobré jméno strany a získávat její podporu u veřejnosti.“

Datum: Podpis:

Adresa: Dělnická strana, PO BOX 3, 161 01 Praha 6.

Příloha: průkazová fotografie (maximálně 1 rok stará).

Před rokem

Ustavující manifest Dělnické strany

I.
My, občané České republiky, znepokojeni stavem současné hospodářské a sociální politiky země, ztrácejíc důvěru v současnou politickou reprezentaci, prolezlou korupcí a honbou za posty, rozhodli jsme se z protestu proti politickému šlendriánu a hlavně z povinnosti k budoucím generacím naší milované vlasti, založit zcela nové sociální hnutí – Dělnickou stranu.

II.
Dělnická strana je stranou lidovou, proto dává přednost prosazování a důslednému plnění svých požadavků před ideologickými frázemi prázdného obsahu, tak častými v současných politikách. To je také stěžejní důvod proč se nevyhraňujeme na žádnou stranu politického spektra, protože jeho současný stav nás nutí být – v rámci demokratického parlamentního systému – jeho přímými oponenty.

III.
Dělnická strana svým vznikem navazuje na to nejlepší z dělnického hnutí 19. století. Hlásíme se k jeho původním kořenům. Stejně jako v minulosti, i dnes je naším posláním hájit zájmy pracujících občanů, dělníků jak v průmyslu a zemědělství, tak v ostatních oborech lidské činnosti. Upřednostňujeme rozvoj domácího podnikání před nekontrolovaným přílivem zahraničního kapitálu, v jehož důsledku se z kvalifikovaného dělníka stává levná pracovní síla a především další potenciální přírůstek do fronty nezaměstnaných.

IV.
Naše dělnické hnutí bylo založeno výhradně z vůle skupiny občanů naší země a proto se nehlásí k žádné mezinárodní organizaci či jeho internacionální ideologii. Program a činnost Dělnické strany jsou odrazem tradic a soudobého poznání našeho národa a rodné vlasti.

V.
Důstojné živobytí občanů České republiky – svobodný život v nezávislé zemi, to je náš hlavní a poslední cíl, o jehož naplnění budeme jménem Dělnické strany usilovat!

V Praze, dne 18. ledna 2003.

Volební konto

Bankovní účet Dělnické strany je veden u ČSOB.

Číslo účtu:

182 577 870 / 0300

Členské a sponzorské finanční příspěvky můžete zasílat složenkou typu C na adresu Dělnické strany:
PO BOX 3, 161 01 Praha 6.

Děkujeme Vám za jakoukoliv finanční pomoc.

Mládež DS

Mládež dělnické strany (MDS) je alternativou členství v Dělnické straně pro mladé zájemce (minimálně patnáctileté), kterým ještě nebylo 18 let. Způsob přihlašování je obdobný, pouze s tím rozdílem, že zájemce bude zapsán do evidence žadatelů o členství, nicméně obdrží předběžnou stranickou legitimaci. Povinnosti vyplývající ze stanov DS začnou platit až po nabytí plnoletosti, včetně placení členských příspěvků.

Chceš se stát členem Dělnické strany, ale ještě Ti nebylo 18 let? Vyplň přihlášku (k vyřízení na této stránce), a s příloženou průkazovou fotografií zašli na adresu: Dělnická strana, PO BOX 3, 161 01 Praha 6. Sekretariát Ti okamžitě vystaví a zašle předběžnou členskou legitimaci a tím se stáváš kandidátem na členství v DS. Po nabytí plnoletosti neprodleně informuješ sekretariát DS, který Ti po zaplacení vstupního členského příspěvku vystaví členskou legitimaci DS.

MOUDRÁ SLOVA

„Veškeré lidské snažení, veškeré životní podněty jsou jen usilováním o větší svobodu. Bohatství - bída, sláva - neznámost, moc - podřízenost, síla - slabost, zdraví - choroba, vzdělání - nevědomost, práce - nečinnost, sytost - hlad, ctnost - hřích jsou pouze větší nebo menší stupně svobody.“

L. N. TOLSTOJ